

HOMILIE ZEVENENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR C ZA 5 / ZO 6 OKTOBER 2019

'Heer, geef ons meer geloof!' Dat is het verzoek van de vrienden aan Jezus. Om deze uitroep van de leerling en te begrijpen, zouden een bladzijde in het evangelie moeten terugslaan. Daar heeft Jezus een oproep gedaan om elkaar altijd, ja altijd te vergeven. "Heeft iemand zeven keer op één dag zich tegenover jou misdragen, en zeven keer vraagt hij vergeving, dan moeten je hem zeven keer vergeven.

Bijna wanhopig roepen de leerlingen uit: "Heer, geef ons meer geloof." Wij zouden uitroepen: "Wij zijn goed maar niet gek. Geloven doe je maar in de kerk, als het geloof dat van ons zou vragen. Ik laat me niet voor de gek houden." Maar we zijn niet gek. Maar soms wordt er een levenshouding van ons gevraagd, die we alleen vanuit ons geloof kunnen opbrengen.

Het christelijke geloof is de godsdienst die aan de naastenliefde een centrale plaats geeft. In zijn algemeenheid zal iedereen hiermee instemmen. Jezus brengt dat op verschillende manieren ter sprake. Bekend zijn de werken van barmhartigheid. Dat zijn de criteria aan de hand waarvan een mensenleven door God wordt beoordeeld, als we eens weer het leven aan Hem moeten teruggeven: Wat heb je gedaan voor de hongerigen? Heb je hen te eten gegeven? Heb je de daklozen onderdak verleend? Heb je de zieken bezocht? "Want," zo zegt Jezus, "ik had honger, dorst, was vreemdeling, was ziek. Al wat ge voor de geringsten dezer mensen hebt gedaan, dat heb je voor mij gedaan." Maar Jezus doet daarmee niet slechts een beroep op onze medemenselijkheid. Jezus wil ons een méér dan gewone medemenselijkheid aanleren. Jezus leert ons iets af. Hij wil ons afleren om telkens te zeggen: "Maar ik eerst". 'America first' Dat kan voor Jezus niet. Voor Jezus staat steeds de ander voorop. Dat kan betekenen, dat we ons moeten wegcijferen. En ons moeten opofferen. In het christelijke geloof hebben mensen steeds de inspiratie gevonden om deze zich wegcijferende liefde daadwerkelijk te beleven. Daarom zijn mensen met een kerkelijke achtergrond meestal ruimer vertegenwoordigd in het vrijwilligersbestand van een dorp.

Liefde betonen is dus voor iedereen een opdracht. Iedereen krijgt daar ook de kansen toe. Maar naastenliefde kent vele vormen. We kennen het verhaal van de barmhartige Samaritaan. Terwijl de mensen van de joodse kerk het voorbeeld moesten geven, liepen ze in een boog om de gewonde en kreunende man heen. Ze hadden hun smoesje. "We op tijd in de tempel zijn. De tempel gaat voor." Een smoesje uit het grote smoezenboek. Daarentegen de Samaritaan doet wat hij doen moet. Hij knielt bij de gewonde neer en verzorgt zijn wonden en legt de gewonde op zijn rijdier en brengt hem naar de herberg en draagt de onkosten die het herbergverblijf met zich mee brengen. Wij zijn allemaal onder de indruk.

Dat is naastenliefde van de ziekenverzorging. Maar er is meer. Deze naastenliefde is vooral mogelijk door de naastenliefde van de vergeving. Vergeven is een zeer moeilijke vorm van naastenliefde. Of mensen echt van elkaar houden, blijkt op het moment dat ze ook elkaar kunnen vergeven. Zo vaak was de samaritaan door de Joden uitgescholden. Zo vaak met stenen nagegooid. De gewonde man had dan ook nooit verwacht, dat een Samaritaan zich zijn lot zou aantrekken. Maar deze samaritaan ziet een gewonde mens, die toevallig van Joodse bloede is. Maar deze mens is in nood. De Samaritaan vergeeft. Vergeven, barmhartigheid bewijzen, is een van de moeilijkste taken voor mensen. Dan voelen we dat we inderdaad onszelf wegcijferen en over onze schaduw heenstappen.

Jezus beantwoordt de vraag van de apostelen met de gelijkenis van het mosterdzaadje. **"Als ge een geloof hadt als een mosterdzaadje**, dat allerkleinste zaadje, maar waar het de kans krijgt om te ontkiemen, daar laat het iemand sterk in het leven staan zoals een moerbeiboom die heel diep wortelt. Zoals bij de apostelen leeft er ook bij zovelen in onze dagen een verlangen naar geloof. "Heer, geef ons meer geloof", zo bidden ook moderne mensen, want een wereld, waarin voor God geen plaats meer is, zo'n wereld wordt kil en koud. Het is de wereld van de macht, van het geld, van het wapengekletter, de macht van het dictaat. En de mens telt niet meer. Mensen vallen dan gemakkelijk terug op zichzelf, op hun eigenbelang: "Ik eerst, want waarom zou ik nog voor een ander moeten leven? Dan doe ik mezelf tekort. Toch?" 'Ieder voor zich', is het motto. 'God voor ons allen', wordt er niet meer aan toegevoegd. Maar Jezus wijst een andere weg. Durf te geloven. Durf op God te vertrouwen. Durf van God te getuigen en je hart aan God te geven, want wij zijn in zijn hand en Hij maakt ons tot mooie mensen, mensen van geloof die elkaar ook kunnen vergeven. Dan worden we vanzelf getuigende mensen: het getuigenis van liefde en vergeving en barmhartigheid. Amen.